

RELIGIE VERSUS PĂRTĂȘIE - SEPARAREA - Partea a patra

Domnul Dumnezeu să vă binecuvânteze. Este bine să fiu cu voi în seara aceasta. În timp ce stăm în picioare, să ne luăm Bibliile și să trecem la capitolul 3 din Geneza. Vom citi aceeași porțiune pe care am citit-o, fiindcă vom continua cu partea a patra despre Religie versus Relație cu Dumnezeu, iar subtitlul pentru tema din seara aceasta este **Separarea**. Geneza 3.6-10:

„Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el.

Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorturi din ele.

Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei, și omul și nevasta lui s-au ascuns de Fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină.

Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe Adam și i-a zis: „Unde ești?”

El a răspuns: „Ți-am auzit glasul în grădină și mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m-am ascuns.”

Să ne plecăm capetele și să cerem binecuvântarea Domnului. Doamne Isuse, Îți mulțumim, Tată, că prin harul Tău ne-ai adus din nou aici. Ne-ai dat putere, sănătate și libertate să ne putem aduna ca să ne putem închina Domnului. Dumnezeule, vino acum, la serviciul în care ne aflăm și frânge Pâinea Vieții ca să-Ți hrănești oile, Stăpâne. Frânge-o cu mâna Ta și fă-Ți cunoscută prezența printre noi, Doamne. Avem nevoie de Tine, Doamne, și Te rugăm să vii și să faci ceea ce nu poate face nimeni, să-Ți hrănești oile, Stăpâne, fiindcă venim cu așteptări în inimile noastre și cu dorința de a vorbi cu Tine, în Numele lui Isus Hristos. Amin. puteți să vă așezați.

A trecut numai o săptămână de când am citit această porțiune, dar ori de câte ori o

citești, rămâi uimit că șarpele a început să vorbească cu femeia, iar femeia știa Cuvântul, așa spune că știa porunca, dar nu avea o descoperire a Cuvântului. Ea cunoștea porunca, dar nu prea avea descoperirea Cuvântului. Astfel, șarpele a început să pună la îndoială și să ajusteze Cuvântul, și fără o descoperire adevărată asupra Cuvântului, ci doar cunoașterea poruncii, ajustarea diavolului și sucirea Cuvântului, a fost foarte rezonabilă pentru ea. Știți, de aceea este atât de periculos să fii credincios la Mesaj doar prin faptul că faci parte dintr-o biserică la Mesaj, dar nu ai propria descoperire individuală de la Dumnezeu Însuși. Devine foarte periculos, deoarece diavolul poate veni și să ia ceea ce este adevărat, pentru că ceea ce a avut Eva a fost adevărat, dar fără descoperirea corectă, a început să manipuleze acel Adevăr și a adus raționamentul în Mesaj, așa că a devenit neîncredătoare în Cuvânt și a căzut. Amin.

Apoi, îi vedem Adam și soția lui ajunși într-o stare căzută, iar în această stare căzută au încercat să-și acopere goliciunea, păcatul sau rușinea, raționând încă o dată. Astfel, și-au făcut un șorț din frunze de smochin cusute împreună, pentru a-și acoperi păcatul, și acoperindu-și păcatul, erau cumva justificați în ochii lor. Știți, faptul că au continuat să poarte șorțul, este dovada că se simțeau îndreptățiți. Dacă nu ar fi funcționat în ochii și în propriul lor raționament, l-ar fi aruncat deoparte, dar prin faptul că l-au pus, au arătat cumva că în raționamentul și în firea lor umană, au simțit că este în ordine. Și a funcționat doar până când a venit Prezența Domnului în grădină și Și-a făcut cunoscută prezența prin Glasul Lui. Dar când au auzit Glasul acela, s-au ascuns de Prezența lui Dumnezeu, deoarece erau goi deși încă aveau pe ei șorțul din frunze de smochin. Aceasta arată că religia creată de om nu va funcționa niciodată în prezența lui Dumnezeu.

Când a venit Glasul lui Dumnezeu în grădină, a anunțat Prezența lui Dumnezeu, iar Adam și Eva s-au ascuns de acea Prezență, deoarece în Prezența Lui, frunzele de smochin au fost desființate.

Acest pasaj al Scripturii este atât de trist, dar stabilește scena pentru următorii șase mii de ani de umanitate.

Voi știți că fratele Branham a spus că totul începe în Geneza. El avea dreptate mai mult decât mi-am putut imagina până acum și probabil mult mai mult decât realizez astăzi. Am văzut destule, așa că putem spune că acesta este Adevărul. Poate nici nu ne dăm seama cât au fost de corecte acele afirmații. Amin. Noi doar zgâriem suprafața, iar Dumnezeu o descuamează stat cu strat, și de fiecare dată

când face aceasta, ne dăm seama că acest profet știa exact despre ce vorbea.

Știți, de atâtea ori am văzut cum profetul lui Dumnezeu predă Biblia ca unul care știe Cine este Autorul Bibliei, nu ca cineva care a fost educat și cunoaște Biblia intelectual. El propovăduiește ca unul care Îl cunoaște pe Cel ce a scris Biblia. Știm că odată, un predicator i-a zis: „Tu pur și simplu nu-ți cunoști prea bine Biblia.” Fratele Branham nu a protestat și nu l-a contrazis, ci a spus: „Poate fi adevărat, dar Îl cunosc foarte bine pe Autor”, și pentru că L-a cunoscut foarte bine pe Autor, a știut intenția, sensul și scopul aceluia Cuvânt. Amin. Când predica, fratele Branham predica principiile Bibliei. Amin. Pentru că L-cunoștea pe Autor, știa cum a fost scrisă această Biblie, știa scopul Cuvântului și ce încearcă să realizeze Cuvântul.

Foarte mulți oameni au încercat să dezbătă Mesajul luând o Scriptură și o definiție și aceasta, și împărțind aceasta și oh, vă spun că ei încearcă să lupte împotriva descoperirii, a motivului pentru care avem o Biblie; încearcă să găsească greșelile pe care le-ar putea avea profetul: poate a citat incorect o Scriptură sau a spus ceva greșit. Da, este corect, a spus că a făcut-o. A încurcat personajele dintr-o poveste sau a spus cifre greșite, dar Îl cunoștea foarte bine pe Autor. Poate a spus un număr greșit de oameni, poate nu a spus evenimentele în ordine sau poate a luat un caracter și a greșit ceva, dar nu a fost niciodată o greșeală în Adevărul Cuvântului. El nu a făcut niciodată o greșeală împotriva minții lui Dumnezeu, a intenției pe care a avut-o Dumnezeu cu privire la Cuvânt. Amin.

Pentru mine au trecut deja douăzeci de ani de când am ajuns la Mesaj și am văzut lucrurile pe care le-a spus fratele Branham. Dar el nu întotdeauna califică afirmațiile sale, el predică principii, nu merge întotdeauna la versetul biblic și nu spune de unde l-a luat. De fapt, ia două versete și le pune împreună ca o frază care vine din cele două adevăruri, iar dacă încercați să găsiți Scriptura care se potrivește cu enunțul, dacă încercați să găsiți versetul biblic care se potrivește cu enunțul, brusc vă dați seama că nu găsiți de unde a obținut aceasta. Și când tot citești și citești și continui să citești, dintr-o dată vezi că de aici a obținut aceasta și de acolo a obținut aceea. Amin. Nu mi-am dat seama că este în Geneza și în Apocalipsa lui Ioan.

Știți ce a însemnat pentru mine? Mesajul îmi ia înțelegerea denominațională tradițională, mă dezbracă de ea și o aruncă departe. Când am ajuns la Mesaj, m-am gândit că am lăsat denumirile în urmă, și adevărul este că am făcut-o, m-am îndepărtat de confesiune, dar consecința faptului că am fost învățat așa toată

viața, a întârziat să plece, iar Mesajul elimină în continuare efectele care se mai văd.

Astfel, descoperi că El știa despre ce vorbea, că avea dreptate și că ceea ce predica, era Adevărul. Ceea ce predica, era Cuvântul; el a prins Duhul Lui, a prins descoperirea și a predicat aceasta. S-ar putea să poți cita versete biblice cap la cap cu fratele Branham, dar poți să repeți versetul cu acuratețe și să greșești la Adevăr, că aceasta reprezintă, sau poți cita Scriptura inexact și să fii mort cu adevărat. Aceasta ni s-a dat astăzi, mintea Autorului.

Astfel, Îi mulțumim lui Dumnezeu că aici, în Geneza 3, vedem tot drumul înapoi în Geneza, vedem problema care avea să afecteze tot restul umanității și motivul pentru care Dumnezeu a trebuit să trimită un profet în timpul sfârșitului, a fost ceea ce a intrat în om prin raționamentul său.

Chiar aici, în Geneza 3, omul a decis că își va face el însuși propria acoperire pentru a-și acoperi păcatul. Aici a început religia, aici a început ideea religiei. A început chiar aici, în momentul căderii, și aceasta este problema care va chinui, va încerca să paralizeze și să rețină Sămânța aleasă a lui Dumnezeu, tot drumul prin Biblie. Acesta este lucrul cu care va lupta și acesta este motivul pentru care Dumnezeu a trebuit să aducă la timpul sfârșitului un profet care să expună toate acestea, ca să ne putem elibera.

Sunt câteva citate pe care le-am citit de-a lungul timpului. În mesajul **Dumnezeu ascuns în simplitate**, el spune:

„La început, când omul a păcătuț și-a arătat natura, că întotdeauna încearcă să se ascundă de Dumnezeu și își face el însuși un mod prin care să se poată simți justificat...” O religie să se simtă justificat.

„...Cuvântul „religie” înseamnă „o acoperire”, așa că a încercat să-și facă propria religie.”

În mesajul **Edenul Satanei**, spune:

„Edenul lui Dumnezeu a fost stabilit în neprihănire, dar Edenul Satanei este stabilit în păcat, pentru că Satan este păcatul. Dumnezeu este neprihănire și Împărăția lui Dumnezeu a fost stabilită în neprihănire, pace și Viață. Dar Satan este stabilit în păcat, în păcatul religios.”

Vreau să prindeți faptul că Dumnezeu Și-a stabilit Edenul pe dreptate, iar Satan și-a stabilit Edenul în păcat, în păcatul religios. Deci, acest Eden în care trăim, este stabilit pe necredința religioasă. Sună ca o ironie dar este Adevărul absolut. În lumea în care trăim, tot ce ne înconjoară este religios, este necredință în Cuvântul lui Dumnezeu, este respingerea Adevărului biblic; dar este religios pentru a face o acoperire, pentru a acoperi tot acest păcat, astfel încât să se poată simți îndreptățiti și să fie în continuare necredincioși în Cuvântul lui Dumnezeu.

În **Dumnezeul acestei epoci rele**, citim:

„Observați-l pe Cain. El nu a vrut o jertfă de sânge, ci a adus pe altarul lui o jertfă din fructele și frumusețile pământului. El a făcut aceasta cât se poate de religios, la fel de religios ca Abel, oferindu-i lui Dumnezeu o jertfă, închinându-se înaintea Lui, supus în toate lucrurile, dar fără descoperirea Cuvântului.

Cuvântul a fost de la început Planul lui Dumnezeu, dar Dumnezeu L-a adus la suprafață prin descoperire, aceasta fiind chiar dovada că El este drept. Nu religia, nu un altar, nu apartenența la biserică, nu jertfa, nu sinceritatea, ci descoperirea Cuvântului lui Dumnezeu.”

Deci, totul vine la descoperirea Cuvântului lui Dumnezeu. Aceasta a vrut Dumnezeu, așa a vrut Dumnezeu să Se dezvăluie poporului Său. Așa a vrut Dumnezeu, să-Și conducă copiii prin descoperirea Cuvântului.

Să mergem la Evrei 11. Vom citi o porțiune de aici, apoi ne vom întoarce la Geneza. Evrei 11.4:

„Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort.”

Prin credință, Abel i-a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Abel nu a făcut nimic. Lui i s-a dezvăluit prin credință, și astfel i-a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain, și a primit mărturia că era neprihănit. Deci, calitatea sa de a oferi prin credință o jertfă, i-a adus mărturia că era neprihănit. Nu l-a făcut drept, ci a mărturisit că era drept.

„Dumnezeu a primit darurile lui” și a mărturisit despre ele. Acum vedeți că acest lucru este foarte important. Vreau să mă întorc și să pun aceasta jos. Amin. Abel l-

a oferit lui Dumnezeu o jertfă mai bună, prin credință, nu prin tradiție, nu prin intelect, nu prin raționament, nu prin calculele lui, ci prin credință, el a oferit o jertfă mai bună decât Cain, iar prin aceasta a primit mărturia că era drept. În ordine.

Astfel, ați putea spune: „Oh, dacă aduci jertfa potrivită, ești drept,” și să repetați ceea ce a făcut Abel, crezând că sunteți drepti. Dar voi nu sunteți drepti pentru că faceți ceea ce a făcut Abel, ci sunteți drepti pentru că credeți așa cum a crezut Abel, deoarece credința sa a mărturisit că era drept. Nu faptele lui l-au făcut drept, așa că faptul că repetați ceea ce a făcut el, nu vă va face neprihăniți.

Înțelegeți că aceasta este problema cu religia? Devine maimuță. Vedeți cum face maimuța? Ei văd cum face Dumnezeu, oh, și dintr-o dată sunt evlavioși și spun: „Voi face ce fac aceștia, voi face ce fac aceia”, dar voi nu puteți doar să copiați pe cineva, ci trebuie să fiți ceea ce sunteți. Eu sunt ceea ce sunt prin alegerea lui Dumnezeu. Există o credință care este deblocată în ei, și prin credință îl cred pe Dumnezeu și aceasta li se socotește neprihănire. Deci, aceasta a mărturisit că era drept.

„...Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort.

Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu. Pentru că fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui!

Cum a fost plăcut Enoh lui Dumnezeu? Prin faptele lui? Nu. Prin credința lui. *„Pentru că fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Și el a avut această mărturie, că este plăcut lui Dumnezeu.”* Înseamnă că Enoh a avut credință.

Vedeți, dacă încercăm să-l fim plăcuți lui Dumnezeu sau să-L mulțumim pe Dumnezeu printr-o conduită bună, nu înseamnă că ar trebui să avem o conduită rea pentru a primi harul lui Dumnezeu. Deci, dacă fac această afirmație, nu înseamnă în mod automat contrariul Adevărului, nu este ca și cum facem bine pentru că vrem să-L slujim pe Dumnezeu, pentru că vrem să-L facem plăcere. Ideea este că voi nu puteți să-L mulțumiți pe Dumnezeu prin fapte, ci doar prin credință, prin credința care te va face să acționezi, iar acțiunea aceea va mărturisi că ești drept. Dar tu nu poți face fapta fără credință și să fii drept; nu poți să-L mulțumești pe Dumnezeu doar făcând lucrurile pe care le fac ceilalți oameni. Este nevoie de

credință, de un dar de credință pe care Îl dă Dumnezeu, trebuie să crezi.

Să citim din nou versetul 6: *„Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută cu sârguință.*

Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau și, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa; prin ea el a osândit lumea și a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință.

Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-L ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce.

Prin credință a venit și s-a așezat el în țara făgăduinței ca într-o țară care nu era a lui și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, care erau împreună-moștenitori cu el ai aceleiași făgăduințe.

Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.” (v. 6-10).

El căuta ceva, căuta Orașul lui Dumnezeu, Locuința lui Dumnezeu, căuta Noul Ierusalim.

Să mergem în Geneza 6 și să citim puțin și de aici, fiindcă vreau să continui în direcția în care mergem. Geneza 6.1:

„Când au început oamenii să se înmulțească pe fața pământului și li s-au născut fete,

fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase și din toate și-au luat de soții pe acelea pe care și le-au ales.”

Noi știm că Dumnezeu a fost nemulțumit de lucrul acesta, iar în versetul 3, a spus:

„Duhul Meu nu va rămâne pururea în om, căci omul nu este decât carne păcătoasă; totuși, zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani.”

Vedeți, sămânța Sa aleasă sunt fiii lui Dumnezeu, iar când le-au văzut pe fetele oamenilor, le-au plăcut și le-au luat de soții, dar lui Dumnezeu nu i-a plăcut acest amestec. Până acum, Dumnezeu nu întrerupsese niciodată linia lui Cain, nici ce a

făcut Cain, nu l-a oprit din realizările lui științifice, nu l-a oprit să fabrice, să construiască orașe, nu l-a oprit din nimic din toate acestea, până când influența lui a început să-i influențeze pe fiii lui Dumnezeu și a adus un amestec. Atunci, Dumnezeu a coborât și a întrerupta aceasta, păstrându-i doar pe Noe, pe cei trei fii ai săi și pe soțiile lor, pe care i-a trecut cu arca pe partea cealaltă, peste potop.

În Geneza 9.1, scrie: *„Dumnezeu a binecuvântat pe Noe și pe fiii săi și le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți pământul.”* Deci, Dumnezeu îi trimite afară și le spune să fie roditori, să se înmulțească și să umple pământul. Îi trimite să plece departe de arcă, să se răspândească peste tot și să umple acest pământ. Apoi, în versetul 7 repetă același lucru: *„Iar voi creșteți și înmulțiți-vă; răspândiți-vă pe pământ și înmulțiți-vă pe el!”*

Așadar, dorința lui Dumnezeu era ca ei să plece din arcă, să se răspândească, să se înmulțească și să umple pământul. Dar vedeți, omul are întotdeauna o cale „mai bună” decât calea lui Dumnezeu.

Să mergem acum la Geneza capitolul 11.1-4:

„Tot pământul avea o singură limbă și aceleași cuvinte.

Pornind ei înspre răsărit, au dat peste o câmpie în țara Șinear și au descălecat acolo.

Și au zis unul către altul: „Haidem să facem cărămizi și să le ardem bine în foc!” Și cărămida le-a ținut loc de piatră, iar smoala le-a ținut loc de var.

Și au mai zis: „Haidem să ne zidim o cetate și un turn...” Amintiți-vă că am spus că aceasta este prima unificare a bisericii cu statul, orașul reprezintă autoritatea civilă, iar turnul reprezintă religia. Deci, aici avem prima unificare a bisericii cu statul. Apoi, am văzut că acest lucru are loc din nou în Apocalipsa 13, dar începe în Geneza pentru că totul începe în Geneza.

„Și au mai zis: „Haidem să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului!”

Fratele Branham ne-a spus că aceasta s-a întâmplat sub conducerea lui Nimrod, care a început să devină un împărat puternic pe pământ și și-a întemeiat propria împărăție. Acum, aceasta nu este numai o locație cu un cap de familie și un trib, ci este vorba de un împărat care și cucerește, aducând mai multe orașe sub

stăpânirea lui. Dacă citiți despre Nimrod în capitolul 10, vedeți că el a stabilit o împărăție în toată Mesopotamia, acesta fiind primul loc din Biblie în care ni se spune acest lucru. Ceea ce a făcut el, este că i-a adunat împreună într-o unire. Sună bine? „Să ne unim, să fim una.” Depinde ce fel de unire faci, una bună sau una rea. „Să ne unim și să ne construim un oraș și un turn. Să ne unim împreună într-o unire civilă și ecleziastică (Amin), ca să nu fim împrăștiați pe fața pământului, și să construim acest turn până la cer. Voiau să aibă o realizare, voiau să facă ceva, să adune religia și s-o lege împreună ca forță fizică; aceasta devine o forță religioasă. Astfel, aveau o armată, oameni și orașe, aveau o împărăție.

Și au zis: „*Ne vom face un nume, ca nu cumva să fim risipiți pe pământ.*”

Fratele Branham a spus în mesajul **Unitatea**:

„Printr-o unire falsă, Adam și Eva au adus judecata pe pământ, în Eden. Apoi, o unire falsă a adus potopul judecății lui Dumnezeu pe pământ, pentru că fiicele lui Cain au cochetat cu fiii lui Dumnezeu, iar aceștia au căzut și s-au unit din nou într-o unire falsă. Acolo sunteți. O unire falsă. „Nu poate să se întâmple nimic.” Dar ce-a făcut Dumnezeu? El a distrus tot, în afară de prețiosul bătrân Noe și familia lui.

Și din nou, primul lucru pe care-l știți, după moartea lui Noe, familia lui spirituală și copiii omului au început să se uite unul la celălalt. Și ce au făcut? Au spus: „Acum, noi nu suntem necredincioși, noi toți credem în Dumnezeu.”

Prindeți lucrul acesta. Toți cred în Dumnezeu. Dar vreau să vă spun că aceasta este una din cele mai înșelătoare afirmații care poate fi auzită astăzi: „Cred în Dumnezeu.” Cain a crezut în Dumnezeu, Satan crede în Dumnezeu, Lucifer credea în Dumnezeu, toată lumea crede în Dumnezeu, Nimrod credea în Dumnezeu, dar nu îl credea pe Dumnezeu, Nimrod nu îl credea pe Dumnezeu. Amin.

Avraam a crezut în Dumnezeu și L-a crezut pe Dumnezeu. Deci nu este numai să crezi în Dumnezeu, pentru că amândoi au crezut în Dumnezeu, Cain și Abel au crezut în Dumnezeu (Amin), Nimrod și Avraam au crezut în Dumnezeu, Iuda și Petru au crezut în Dumnezeu, dar Iuda nu L-a crezut pe Dumnezeu. Abel L-a crezut pe Dumnezeu, Avraam L-a crezut pe Dumnezeu, dar există o mare diferență, de aceea trebuie să te întrebi care dintre ei au crezut partea din Cuvântul lui Dumnezeu care era exprimată pentru ziua lor. Aceia aveau credința lui Dumnezeu.

Toți ceilalți care au crezut în partea care a fost exprimată într-o zi anterioară,

credeau în Dumnezeu, dar credeau într-o perioadă anterioară. Nimrod a crezut povestea căderii din grădină, a crezut că un om numit Noe și familia lui au fost salvați din potop, dar nu a crezut că Dumnezeu a vrut ca ei să se răspândească pe pământ și să-l repopuleze; el nu a crezut că aceasta era voia lui Dumnezeu, nu a crezut că acel Dumnezeu își va respecta Cuvântul și nu va distruge din nou pământul prin potop. Nimrod a crezut că Dumnezeu l-a păstrat pe Noe, a crezut că a fost o arcă în care au scăpat opt persoane, dar nu l-a crezut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu a spus: „Nu voi distruge pământul din nou și voi pune pe cer un semn, curcubeul, pentru a arăta legământul Meu cu omul și cu pământul; că nu voi mai distruge niciodată pământul.” Dar Nimrod s-a străduit să unifice forța oamenilor și a adunat forța colectivă și puterea oamenilor, ca să-și poată construi propria religie și propriul mecanism de protecție, ca să se protejeze dacă Dumnezeu de răzgândea, deoarece singura situație în care avea nevoie de acel turn pentru a scăpa de potop, era dacă Dumnezeu nu se ținea de Cuvânt. Astfel, Nimrod a dovedit că credea în Dumnezeu, dar nu îl credea pe Dumnezeu.

M-aș aventura să spun că toți cei care s-au adunat în acel oraș și în jurul turnului, credeau în Dumnezeu și credeau toate poveștile despre Adam și Eva, și despre Noe și potop, pentru că toți erau urmașii lui Noe și a celor trei fii ai lui, dar când Dumnezeu a adus Cuvântul pentru acea zi: „Ieșiți, creșteți, înmulțiți-vă și umpleți pământul”, ei au spus: „Nu vrem să fim împrăștiați peste hotare!” Când Dumnezeu a spus: „Am făcut un legământ cu voi, cu pământul și cu tot ce respiră pe pământ, că nu voi mai nimici nicio făptură prin apele potopului, iar semnul acestui legământ este curcubeul Meu, pe care l-am așezat în nor”, Nimrod nu a crezut că Dumnezeu își va ține Cuvântul. Deci, Nimrod era un necredincios și a făcut păcat religios, necredință religioasă.

Aș vrea să vă atrag atenția că în necredința religioasă, lucrările pe care erau dispuși să le facă, efortul depus, frumusețea, măreția, sacrificiul, angajamentul, sinceritatea și devotamentul, au depășit cu mult ceea ce a făcut Avraam. Dacă luați aceasta ca bază și vedeți cât de mult efort, muncă, cheltuială, material, număr de persoane implicate, sinceritate și dăruire a depus Nimrod pentru salvarea oamenilor, efortul și sinceritatea lui, frumusețea, ordinea religioasă, structura și finanțarea lor, totul trecea cu mult de ceea ce era capabil să facă Avraam. Tot ce a putut să facă Avraam, a fost să-L creadă pe Dumnezeu și să meargă înainte. Să-L creadă pe Dumnezeu și să meargă înainte, iar Dumnezeu l-a declarat drept pe Avraam, în timp ce Nimrod și toți cei care au construit turnul,

erau nedrepti. Deci, nu este să crezi în Dumnezeu, ci să-L crezi pe Dumnezeu

Mai departe, citim: „Și din nou, primul lucru pe care-l știți, după moartea lui Noe, familia lui spirituală și copiii omului au început să se uite unul la celălalt. Și ce au făcut? Au spus: „Acum, noi nu suntem necredincioși, noi toți credem în Dumnezeu.”

Astfel au avut un ins, un conducător, ceva mare arhiepiscop pe nume Nimrod și au construit un turn. Ei nu erau necredincioși, ci credeau că există un cer, credeau că există un iad, credeau în judecăți. Dar fiii lui Dumnezeu și fiicele omului, au făcut din nou o uniune falsă și au construit o catedrală mare, o organizație măreață, mare și toate celelalte locuri, trebuiau să-i plătească tribut la Babel.”

Dar Dumnezeu a urât acel lucru. Să mergem în Geneza 11.5:

„Domnul S-a coborât să vadă cetatea și turnul pe care-l zideau fiii oamenilor.

Și Domnul a zis: „Iată, ei sunt un singur popor și toți au aceeași limbă, și iată de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce și-au pus în gând.

Haidem să Ne coborâm și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora!”

Și Domnul i-a împrăștiat de acolo pe toată fața pământului, așa că au încetat să zidească cetatea.

De aceea, cetatea a fost numită Babel, căci acolo a încurcat Domnul limba întregului pământ și de acolo i-a împrăștiat Domnul pe toată fața pământului.”

Astfel, chiar lucrurile pe care au încercat să le facă pentru a se proteja de împrăștiere pe fața pământului, L-au făcut pe Dumnezeu să coboare pentru judecată și a condamnat acel lucru. Astfel, le-a încurcat limbile și i-a împrăștiat pe toată fața pământului, arătând că voia lui Dumnezeu era ca oamenii să fie împrăștiați, nu unificați. Sper că înțelegeți ce spun. Domnul nu voia această unire falsă. Omul vrea să se unească pe sine, dar Dumnezeu încă nu vrea ca omul să se unească, nu vrea să facem syndicate, nu vrea să facem o federalizare și să ne unim prin mijloacele noastre, prin propria noastră înțelegere și prin propriile noastre eforturi. Nu aceasta este unitatea lui Dumnezeu, nu aceasta este ceea ce caută El. Aceasta va aduce o altă unire falsă, iar Dumnezeu nu vrea acest tip de unitate. Da, Dumnezeu vrea unitate, dar vrea o unitate de credință. El nu are nevoie de o

unitate de acțiune, ci are nevoie de o unitate de credință, pentru că adevărata unitate, este unitatea credinței.

Nu trebuie să fiți în aceeași locație și nu trebuie să vă cunoașteți unii pe alții. Dumnezeu i-a vrut împrăștiați pe pământ și i-a împrăștiat, pentru că a vrut să fie Tată pentru ei. El a vrut ca ei să facă la fel ca Set și copiii lui când au fost împrăștiați pe pământ și au căutat Numele Domnului. Ei au chemat Numele Lui, și El a putut să Se ocupe de ei ca indivizi, pentru că Dumnezeu nu avea de gând să se ocupe de ei ca grup, ci voia s-o facă cu individul.

Această unitate falsă, sper că prindeți aceasta, această falsă unitate a ferit individul de Dumnezeu ca să nu-i vorbească direct. Aceasta este amăgirea diavolului, că tu nu ai nevoie de o interacțiune individuală cu Dumnezeu, ci ai nevoie de o preoție, ai nevoie de un împărat puternic, de un om uns și înzestrat. Atunci individul nu va mai chema Numele Domnului, ci va face parte din ordinea religioasă a zilei, iar ca parte a ordinii religioase, ar avea o acoperire și s-ar simți justificat, căci va crede că totul este în ordine, și L-ar lăsa pe Dumnezeu să vorbească cu capul lor, apoi, capul ar veni și le-ar spune tuturor subiecților.

Ceea ce încerca să facă această religie, a fost să creeze o barieră în calea descoperirii individuale, o barieră în calea legăturii individului cu Dumnezeu, o barieră pentru individul care Îl caută singur pe Dumnezeu, și acesta este încă obiectivul religiei și astăzi.

De aceea, unii oameni vor spune că cred Mesajul. Ei sunt la Mesaj, dar nu ating niciodată o casetă sau o carte, pentru că stau sub unsul care le citește Mesajul, care vine și le predică, iar ei îl primesc de la păstorul lor. Prieteni, este același sistem, dar Mesajul a venit să elimine această gândire, s-o dărâme și să ne împrăștie pe fața pământului, departe de denotațiune, astfel încât să ne întoarcem fiecare dintre noi și să chemăm Numele Domnului. Dacă Dumnezeu mi-a trimis Cuvântul, trebuie să-L mănânc (Amin). Aceasta este Pâinea pe care am primit-o de la Dumnezeu Însuși (Amin), așa că voi mânca ce mi-a dat Tatăl meu.

Omule, nu am de gând să-i cer altcuiva să-și ia porția și să-mi gătească o pace. Acum, Dumnezeu ne-a împrăștiat din confesiuni, dar nu ca să ne poată lega înapoi sub religie, fiindcă acolo ar fi o nouă barieră în calea comuniunii individului cu Dumnezeu. Nu acesta a fost scopul Mesajului. Scopul Mesajului a fost să dărâme turnul, scopul Mesajului a fost să distrugă sistemul roman de închinare, care a

Început cu biserica catolică și cu fiecare biserică protestantă care a ieșit din mamă dar s-a întors înapoi, devenind același lucru, o prostituată ca mama ei; Mesajul a venit să spargă turnul acela, dar nu ca să ieșim și să ne legăm din nou reconstruind sistemul. Slavă lui Dumnezeu!

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune tot. Cum a reușit Nimrod să adune atât de mulți oameni și să-i unească printr-un asemenea efort, cu atâta sacrificiu, cu o asemenea muncă și toate acestea? Vă voi spune. Pentru că natura căzută a omului își dorește cu disperare o acoperire, fiindcă nu vrea să stea singur în fața lui Dumnezeu; natura căzută a omului nu vrea să stea în fața Focului sfânt, nu vrea să ajungă la judecata Cuvântului descoperit, ci vrea să se ascundă în spatele unei religii, și o va face. Va depune sume mari de bani și un mare efort, pentru a permite unei slujbe, unei biserici sau unei organizații, să-l pedepsească spiritual. Vedeți? Numai ca să nu-L înfrunte pe Dumnezeu singur, ca individ.

Totul a început în Geneza. Dumnezeu i-a împrăștiat pe oameni fața pământului fiindcă aceasta a vrut, ca să poată avea de-a face cu individul. Astfel, când i-a împrăștiat, a fost un individ care l-a căutat cu adevărat, iar acel individ care a fost prins de acest lucru, a fost Avraam. El a rupt tot sistemul, și a făcut ca Avraam să fie separat, deoarece Avraam era sămânța sa aleasă și profetul Lui. În ziua aceea, Dumnezeu a coborât din nou și a rupt tot sistemul lui Nimrod, pentru că voia să obțină unul singur, iar acela este Sămânța lui Avraam. Și dacă ești sămânța lui Avraam, ești cel pentru care a venit acest profet; Dumnezeu Însuși a coborât prin acest profet și a rupt din nou acel sistem, astfel încât să poată ajunge la tine.

În mesajul **leHoVaH Jireh**, fratele Branham spune:

„Acum, Dumnezeu l-a chemat pe Avraam nu pentru că era Avraam. Dumnezeu l-a chemat pe Avraam prin alegere. Avraam nu era un om bun, nu era mai bun decât toți ceilalți, (Aceasta face o lume a lui Dumnezeu). „Probabil a ieșit din grupul idolatrilor de jos, de la turnul Babel, unde se închinau la rădăcini din pământ și aveau o femeie care practica tot felul de arte curioase. Dacă citiți Istoria, în Babilon a fost prima biserică organizată vreodată, și a început prin Nimrod, care a organizat toate orașele. Ele au plătit tribut și așa mai departe, într-un singur loc.

Tatăl lui Avraam, a coborât din Babilon și au locuit în orașul Ur din Haldeea. Avraam a fost doar un om obișnuit, ca mine și ca tine; era doar un om obișnuit, oh, Doamne, vreau să primiți aceasta, dar Dumnezeu l-a ales și l-a chemat prin

cunoștința Sa mai dinainte, i-a cunoscut inima, l-a cunoscut înainte de întemeierea lumii, și Avraam s-a încadrat din nou în programul lui Dumnezeu.”

Tot în **leHoVaH Jireh**, el spune:

„Avraam nu a fost diferit de ceilalți, ci era un om obișnuit. El a coborât cu tatăl său, după risipirea Babilonului...” Prindeți acest lucru! El a coborât împreună cu tatăl său, după risipirea oamenilor din Babilon „...și a locuit în orașul Ur din Haldeea. Era doar un om obișnuit, iar când l-a chemat Dumnezeu, era un bătrân de șaptezeci și cinci de ani.”

Apoi, în mesajul **leHoVah Jireh**, din anul 1964, el spune:

„Avraam apare doar în capitolul 12. În capitolul 11 din Geneza, ni se spune că tatăl lui a coborât din Babilon, iar Avraam era doar un om obișnuit, ca mine și ca tine.”

Vreau să vedeți că profetul ne arată că tatăl lui Avraam era legat de sistemul acela, iar când sistemul s-a destrămat, aceasta l-a speriat pe tatăl său, l-a doborât. Poate că Avraam era un băiat tânăr, nu știu cât de mare era, dar l-a adus în Ur, iar când erau în Ur, Dumnezeu a început să-l cheme pe Avraam și să se ocupe de el. Dar vedeți, Dumnezeu a distrus tot acel sistem ca să-și elibereze aleșii și să poată ajunge direct la ei; și Dumnezeu a rupt sistemul roman al confesiunilor, astfel încât să poată ajunge direct la sămânța lui Avraam din această zi. Dar lui Satan i-ar plăcea să construiască un alt sistem.

Haideți să trecem la Geneza 12.1:

„Domnul zisese lui Avram: „Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta.”

Aici scrie: „Domnul zisese”, vorbind la timpul trecut, pentru că dacă ați citi înaintea acestui verset, ceea ce scrie în versetul 32 din capitolul 11, acolo scrie: „Zilele lui Terah au fost de două sute cinci ani, și Terah a murit în Haran.”

Așadar, la risipirea Babilonului, Terah și-a luat fiul și pe Lot și au locuit în Haran. Fratele Branham a spus că Dumnezeu l-a chemat pe Avraam. Amin. Terah a vrut să-și ducă familia în Canaan, iar în drum spre Canaan, s-au deplasat în sus spre nordul Mesopotamiei și s-au oprit la Haran, unde Terah a murit. După moartea lui Terah, Scriptura ne spune că Domnul îi spusese lui Avraam, la timpul trecut. Vedeți, Dumnezeu îi vorbise deja lui Avraam, dar Avraam nu se supusese încă pe

deplin.

„Domnul zisese lui Avram: „Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta.

Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare.

Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.”

Avram a plecat, cum îi spusese Domnul, și a plecat și Lot împreună cu el (Nu aceasta a spus Domnul). Avram avea șaptezeci și cinci de ani când a ieșit din Haran.”

Profetul lui Dumnezeu spune în mesajul **Părăsind totul:**

„Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să se separe de poporul său, de cei dragi, de vechii asociați pe care-i conducea, de vechii prieteni cu care a venit din Babilon, de frații săi, de surori. Când l-a chemat, Dumnezeu i-a spus: „Ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău. Desparte-te de tot!” (Geneza 12.1). Cu siguranță a fost foarte greu dar el, a ascultat și s-a separat de toate rudele lui.”

Vedeți, Dumnezeu a rupt sistemul acela, astfel încât să-l poată lua numai pe Avraam singur. Dar Avraam era foarte obișnuit cu confortul unirii. Înțelegeți? Omul vrea un grup, acesta este adevărul. Uită-te în tine și vei găsi că aceasta este chiar în tine. Omul își găsește confortul când este înconjurat de oameni evlavioși pe care îi cunoaște, este ca și cum ar ști că Dumnezeu face un miracol prin ei. Atunci suntem bine.

Omul vrea un grup, încă mai vrea siguranța care provine dintr-un grup, iar Avraam nu a fost diferit. El nu a spus că a fost ales de Dumnezeu, dar fratele Branham a spus că Avraam era un om obișnuit, nu avea nimic special. Era un om obișnuit, dar a fost ales de Dumnezeu, iar când Dumnezeu a rupt sistemul acela ca să-l facă pe Avraam liber și Avraam a hotărât să meargă, noi nu știm ce conversație a avut cu tatăl său sau cu oricine altcineva, iar tatăl său a decis: „Mergem toți în Canaan.” Astfel, Avraam l-a luat pe tatăl său și au mers până în Haran, unde au locuit până la moartea lui Terah.

Scriptura spune că după moartea lui Terah, Dumnezeu îi vorbise deja lui Avraam.

Astfel, acum exista o oportunitate pentru o mai mare separare. Știți, poate că moartea lui Terah a fost pentru Avraam pierderea unui mare confort, poate a fost trist, descurajat și dezamăgit. Poate că nu a vrut să facă singur călătoria în Mesopotamia, în jurul semilunii fertile până în Canaan, poate a avut un mare confort când tatăl său l-a condus pe cale, dar Dumnezeu l-a vrut pe Avraam singur, și avea să se asigure că așa va merge de la Haran în țara Canaan. Amin. L-a lăsat pe tatăl lui să moară.

Uneori ne întrebăm de ce ni se întâmplă toate acestea? De ce s-a destrămat biserica aceasta și de ce a ieșit din scenă predicatorul acela? De ce s-a întâmplat lucrul acesta și de ce a căzut persoana aceasta? De ce nu mai cred persoana care m-a condus la Mesaj? Ce se întâmplă? Dumnezeu te vrea numai pe tine (Amin), doar pe tine singur. Așa este. El vrea să ne împrăștie pe fața pământului, dar aceasta nu înseamnă că nu mai venim la biserică și nu mai trebuie să avem părtășii; dar Dumnezeu nu vrea să ne legăm într-o siguranță religioasă care provine de la un grup, ci vrea ca siguranța noastră să vină din relația pe care o avem cu El, pentru că ne-a fost descoperit, ne-a dat Cuvântul prin care avem credință, ne-a dat descoperirea a ceea ce a spus, știm care este Cuvântul pentru ziua noastră și știm că suntem conectați la El, ca individ.

Și dacă noi, ca aleși ai Lui, avem probleme cu separarea, atunci Dumnezeu știe cum s-o aducă. Vedeți, Mesajele vin să dezvăluie, să rupă Pecetele vieții noastre, și astfel putem vedea ce a făcut Dumnezeu nu numai de-a lungul Epocilor bisericilor, ci și pentru mine, de când eram un băiețel.

În mesajul **Legământul lui Dumnezeu cu Avraam și sămânța lui**, spune:

„Acum observați. Când Dumnezeu l-a chemat pe Avraam, i-a cerut separare totală: „Separă-te de rudele tale, de casa tatălui tău, de asociații tăi, anulează-te complet pe tine, separă-te de toate aceste lucruri și să mergi cu Mine.” Ce privilegiu este atunci când un om este numit așa! Cât de fericit este un creștin adevărat! Separă-te! Amin Separă-te!”

Să mergem în 2 Corinteni 6.14-18:

„Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul?

Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu

cel necredincios?

Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idoli? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu.”

De aceea: „leșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul. Nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi.

Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul cel Atotputernic.”

Așadar, Cuvântul lui Dumnezeu cere o separare totală de necredință. În mesajul **Răscumpărare** din anul 1955, citim:

„Îmi amintesc timpul când Îngerul Domnului a venit și mi-a spus: „Du-te și roagă-te pentru bolnavi”. Și un bun prieten de-al meu din denomi-națiunea de care am aparținut, a zis: „Billy, vei fi un sfânt excentric atât de sigur cum este sigur că există lumea.” Mama mea, a zis: „De ce Billy? Ți-ai pierdut mințile?”

Sărmanul meu tată care a murit în brațele mele a zis: „Billy, nu poți aduce acest lucru în preajma acestei case”. Toți s-au gândit că sunt nebun. Oamenii... Doamne... Eram un singur om. Prietena mea s-a gândit că sunt nebun. Dar eu am știut că s-a întâmplat ceva, am știut că mă pot încrede în El, și indiferent ce s-a întâmplat, L-am crezut. Trebuie să-L credeți! Uneori El cheamă o separare totală de prieteni și asociați, dar separați-vă de lucrurile lumii și pășiți cu Hristos.”

Vreau să vă întoarceți cu mine la Cartea Exodului 34, pentru că vreau să continui cu acest principiu al separării.

Exod 34.10-16:

„Domnul a răspuns: „Iată, Eu fac un legământ. Voi face în fața întregului popor minuni care n-au avut loc în nicio țară și la niciun neam; tot poporul care este în jurul tău va vedea lucrarea Domnului și prin tine voi face lucruri înfricoșate.

la seama la ceea ce-ți poruncesc azi. Iată, voi izgoni dinaintea ta pe amoriți, canaaniți, hetiti, fereziți, heviți și iebusiți.

Să nu cumva să faci legământ cu locuitorii țării unde ai să intri, ca să nu fie o cursă pentru tine, dacă vor locui în mijlocul tău.

Dimpotrivă, să le dărâmați altarele, să le sfărâmați stâlpii idolești și să le trântiți la pământ idoli.

Să nu te închini înaintea unui alt dumnezeu; căci Domnul se numește gelos, este un Dumnezeu gelos."

Dumnezeu nu Și-a schimba firea, așa că dacă era gelos atunci, este gelos și acum.

„Ferește-te să faci legământ cu locuitorii țării, ca nu cumva, curvind înaintea dumnezeilor lor și aducându-le jertfe, să te poftească și pe tine și să mănânci din jertfele lor;

ca nu cumva să iei din fetele lor neveste fiilor tăi și, astfel, fetele lor, curvind înaintea dumnezeilor lor, să târască și pe fiii tăi să curvească înaintea dumnezeilor lor."

Astfel, Dumnezeu le spune: „Vă scot într-un Exod și vă aduc în ținutul acesta. Când veți intra în țara făgăduită, voi alunga dinaintea voastră toate popoarele.” Vedeți, El le spune că îi va alunga pe toți locuitorii țării. „Să nu faci nici un legământ cu ei, să nu faci niciun legământ de pace, pentru că dacă vei face vreun legământ cu ei, vor deveni o cursă pentru tine.” În altă parte, El le spune: „Vor deveni spini în ochii tăi și ghimpi în trupul tău”, pentru că Dumnezeu voia o separare totală; Dumnezeu le dăduse deja acestor oameni o șansă, ei avuseseră deja o șansă în țara Canaan, aveau deja un mesager, pe Avraam, care mersese în sus și-n jos, înainte și înapoi prin țară, au văzut deja o sămânța aleasă a lui Dumnezeu, și totuși continuau să meargă în drumul lor, așa că acum nelegiuirea cananiților era la vârf.

Astfel, Dumnezeu a coborât pentru judecată, ca să-i curețe din țara Sa; acesta era pământul Său, iar El îi elimina de pe pământul Său, și le-a spus israeliților: „Îi voi alunga, dar voi, intrați și luptați-vă!” Dumnezeu a intrat în parteneriat cu Israel și le-a promis că îi va alunga. Dar ei trebuiau să poarte bătăliile și să se separe total de orice necredință, să le dărâme altarele, să le sfarme idoli și să le ardă icoanele. Le-a spus să scape total de orice necredință, dar noi știm că nu au făcut-o niciodată. Și de ce au refuzat s-o facă? Pentru că a fost nevoie de efort, a fost nevoie de credință în Dumnezeu, a fost nevoie de perseverență, de încredere în Dumnezeu și a fost nevoie să țină Cuvântul Său până când Dumnezeu Și-a împlinit Cuvântul Său. Și pentru că au dezamăgit Cuvântul lui Dumnezeu, pe care nu L-au crezut niciodată pe deplin, pentru că nu au îndepărtat niciodată pe deplin toată necredința, lucrurile care au rămas, au devenit o capcană pentru ei și i-a doborât.

Dumnezeu a vrut o separare totală. De ce a vrut Dumnezeu o separare totală? Pentru că El este un Dumnezeu gelos.

Să mergem în Numeri 33 și să citim repede câteva Scripturi. Vreau să vedeți că acest lucru a fost întotdeauna Planul lui Dumnezeu. Numeri 33.50:

„Domnul a vorbit lui Moise în câmpia Moabului, lângă Iordan, în fața Ierihonului, și a zis:

„Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: „După ce veți trece Iordanul și veți intra în țara Canaanului,

să izgoniți dinaintea voastră pe toți locuitorii țării, să le dărâmați toți idolii de piatră, să le nimiciți toate icoanele turnate și să le nimiciți toate înălțimile pentru jertfe.

Să luați țara în stăpânire și să vă așezați în ea, căci Eu v-am dat țara aceasta ca să fie moșia voastră.”

Să mergem și la Judecători 2.1:

„Îngerul Domnului S-a suit din Ghilgal la Bochim și a zis: „Eu v-am scos din Egipt și v-am adus în țara pe care am jurat părinților voștri că v-o voi da. Am zis: „Niciodată nu voi rupe legământul Meu cu voi,

și voi să nu încheiați legământ cu locuitorii din țara aceasta, ci să le surpați altarele.” Dar voi n-ați ascultat de glasul Meu. Pentru ce ați făcut lucrul acesta?”

Domnul a venit și le-a spus că nu au făcut ce le-a spus să facă. Când Dumnezeu i-a despărțit în Babilon, a ruinat Babilonul sau Babelul, le-a încurcat limbile și i-a împrăștiat pe toată fața pământului. Dumnezeu a făcut aceasta ca să-l poată aduce pe Avraam la Sine.

Când a coborât să răscumpere națiunea Israel din Egipt, Dumnezeu a lovit Egiptul (Amin), a făcut multe semne și a adus o mare distrugere în Egipt, pentru că voia un popor pentru El Însuși. Astfel, a scos o națiune dintr-o națiune (Amin) și i-a dus în pustie ca să-i curețe cu Cuvântul Său. Amin. A vrut să-i scoată din robia Egiptului, să-i curețe și să-i purifice în pustie, ca să-i ducă pe pământul căsătoriei unde voia să se căsătorească cu ei. Voia să-i ducă acolo, să-i alunge pe toți locuitorii țării și să-i scape de toți necredincioșii, pentru că a vrut să fie cu ei, să fie în unitate cu ei.

Aceasta a fost dorința lui Dumnezeu, aceasta a vrut cu Adam și Eva, aceasta a vrut cu Avraam și cu poporul Israel, aceasta a vrut întotdeauna. El este un Dumnezeu gelos și și-a dorit aleșii Săi pentru Sine. Aceasta este și a fost dorința lui Dumnezeu întotdeauna, El își dorește aleșii pentru Sine.

Voi ziceți: „Gelos? Este un gelos bun sau este un gelos rău?” Când spunem „gelos”, noi îl privim ca fiind rău, dar în acest context este bun, pentru că El este gelos pe mine. Eu cred că această gelozie este frumoasă, cred că este minunat că El este gelos pe mine, că este atât de gelos pe mine încât nu mă lasă să greșesc, că a fost atât de gelos pe Avraam încât i-a adus separarea. Amin. A fost atât de gelos pe Avraam, încât dacă Avraam se simțea încă mângâiat sub conducerea tatălui său, a permis ca tatăl lui să moară. Aceasta a fost gelozia lui Dumnezeu pe alesul Său. Amin. El a fost gelos pe Avraam fiindcă nu putea să se despartă de Lot, așa că a permis să apară o dispută între păstorii lui Avraam și păstorii lui Lot, și sub ceartă și într-o atmosferă tensionată, s-au despărțit și s-au separat, aceasta fiind dragostea geloasă a lui Dumnezeu. Amin. Dumnezeu este atât de gelos pe tine când începi cu afecțiuni care se întorc, încât coboară și știe cum să ducă acel lucru greșit departe de tine. De ce? Pentru că te iubește cu gelozie. Îmi place felul acesta de gelozie.

Să revenim la Geneza 13.1:

„Avram s-a suit din Egipt în țara de la miazăzi, el, nevastă-sa și tot ce avea, împreună cu Lot.

Avram era foarte bogat în vite, în argint și în aur.

Din țara de la miazăzi s-a îndreptat și a mers până la Betel, până la locul unde fusese cortul lui la început, între Betel și Ai,

în locul unde era altarul pe care-l făcuse mai înainte. Și acolo, Avram a chemat Numele Domnului.

Lot, care călătorea împreună cu Avram, avea și el oi, boi și corturi.

Și ținutul acela nu-i încăpea să locuiască împreună, căci averile lor erau așa de mari încât nu puteau să locuiască împreună.” Acest lucru este atât de frumos! Astfel, Dumnezeu folosește binecuvântarea pentru a crea despărțire.

Avraam a coborât în Egipt și a devenit neliniștit pentru că soția lui era frumoasă, și

s-a gândit că dacă se va ști că Sara este soția lui, s-ar putea să fie omorât ca să o poată lua. În zilele acelea, ei credeau în căsătorie și divorț, și astfel a știut că el trebuia să moară pentru ca soția lui să poată fi luată în căsătorie de un alt bărbat. Astfel, în timp ce coborau, el îi spune soției lui: „Spune-le că ești sora mea”, noi știm povestea, iar în cele din urmă, Faraon îl întreabă: „De ce ne-ai făcut aceasta și de ce ai spus că este sora ta?” Și ni se spune că Faraon l-a făcut foarte bogat pe Avraam în vite, aur și argint, slujitori și servitoare, iar Avraam a plecat de acolo. Dar Avraam nici n-ar fi trebuit să părăsească țara făgăduită și să plece, dar s-a dus pentru că era foamete. Aceasta a fost o greșeală a lui Avraam, dar Dumnezeu încerca să-l scuture mai mult. Acum îți înțelegi viața neînțeleasă?

Avraam a făcut ceva ce nu ar fi trebuit să facă, pentru că Dumnezeu nu i-a spus niciodată să părăsească țara și să meargă în alta. Dar el a coborât și i-a spus soției sale să spună o minciună și au pus la cale o înșelătorie. Dar Dumnezeu a dat-o pe față și se părea că nu-l va pedepsi pe Avraam. Avraam a plecat în Egipt și a fost primit foarte bine de Faraon, pentru că se pun bazele pentru ceea ce va veni mai târziu, când sămânța lui Avraam va coborî în Egipt, iar când vor părăsi Egiptul vor ieși cu o pradă grozavă.

Acum Avraam era acolo pentru că în profetie există un ciclu, iar el doar prefigura ce urma să se întâmple mai târziu. Avraam a intrat în Egipt, dar prezența lui a devenit un blestem pentru Faraon și casa lui, așa că a trebuit să-l împingă afară. De ce? Pentru că totul se va repeta cu descendenții lui Avraam. Astfel, Faraon l-a împins afară, dar când a făcut aceasta, El l-a lovit pe Faraon și Egiptul, și a plecat cu o mare bogăție. Au plecat atât de bogați și de încărcăți de bunuri când s-au întors în țara în care fuseseră înainte, încât ținutul acela nu era suficient de mare pentru amândoi (Pentru Avraam și Lot). Și ce face Dumnezeu? Folosește binecuvântările pentru a aduce separarea.

Laudă lui Dumnezeu, pentru că El știe cum să-Și aducă sămânța aleasă la Sine. Ei au ajuns atât de bine, încât pământul nu mai era suficient pentru amândoi (Amin), și Avraam a venit cu o propunere. S-o vedem. Geneza 13, de la versetul 5:

„Lot, care călătorea împreună cu Avram, avea și el oi, boi și corturi.

Și ținutul acela nu-i încăpea să locuiască împreună, căci averile lor erau așa de mari încât nu puteau să locuiască împreună.” Cum au ajuns aici? Pentru că a mers în Egipt când trebuia să nu meargă în Egipt.

„S-a iscat o ceartă între păzitorii vitelor lui Avram și păzitorii vitelor lui Lot. Canaanii și fereziții locuiau atunci în țară.

Avram a zis lui Lot: „Te rog, să nu fie ceartă între mine și tine și între păzitorii mei și păzitorii tăi, căci suntem frați.

Nu-i oare toată țara înaintea ta? Mai bine desparte-te de mine: dacă apuci tu la stânga, eu voi apuca la dreapta; dacă apuci tu la dreapta, eu voi apuca la stânga.”

Lot și-a ridicat ochii și a văzut că toată Câmpia Iordanului era bine udată în întregime. Înainte de a nimici Domnul Sodoma și Gomora, până la Țoar, era ca o grădină a Domnului, ca țara Egiptului.

Lot și-a ales toată Câmpia Iordanului și a mers spre răsărit. Astfel s-au despărțit ei unul de altul.

Avram a locuit în țara Canaan, iar Lot a locuit în cetățile din Câmpie și și-a întins corturile până la Sodoma.

Oamenii din Sodoma erau răi și afară din cale de păcătoși împotriva Domnului.

Domnul a zis lui Avram după ce s-a despărțit Lot de el: „Ridică-ți ochii și, din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus.”

Lot a privit firește și a ales câmpia bine udată a Iordanului, pentru că era fertilă și rodnică. Acolo putea să prospere, să propășească, așa că s-a mutat acolo. Aceasta l-a forțat pe Avraam să meargă în direcția cealaltă. Și unde l-a dus Dumnezeu pe Avraam? L-a făcut să locuiască în mijlocul pământului promis, l-a prins în mijlocul țării făgăduite care nu avea un pământ atât de bun ca cel din câmpiile Iordanului, dar era exact locul hotărât mai dinainte în care trebuia să fie. Când în sfârșit s-a despărțit pe deplin de tot, a stat în mijlocul țării, iar Dumnezeu i-a zis: „Acum ridică-ți ochii și privește spre Nord, spre Sud, spre Est și spre Vest.” De ce? A stat în mijlocul pământului promis, pentru că Dumnezeu este desăvârșit,

Dumnezeu este gelos și tot timpul a vrut să-l aducă pe Avraam singur în acest loc, ca să-i poată da făgăduința. Și toate minunile, mișcările, schimbările de la corect la greșit, afară și înapoi, toate acestea s-au datorat faptului că Dumnezeu a trebuit să-l aducă pe Avraam, sămânța sa predestinată din programul său, la locul său, astfel încât să-i poată dezvălui: „Iată, tot acest Cuvânt este al tău, de la Geneza la Apocalipsa, în Vechiul și Noul Testament. Amin. Totul este al tău! Eu te-am separat

de confesiuni. Ai avut atâtea probleme și conflicte și atâtea lucruri care s-au întâmplat în viața ta, pentru că am vrut să te rup de Babilon și de sistemul lui, și l-am distrus, așa că ei nu înțeleg limba ta și tu nu poți înțelege limba lor. Nici măcar nu mai vorbeau același lucru, nici chiar cei care au ieșit inițial cu tine.”

Dumnezeu a permis să dispară din scenă sau a adus o dispută în urma căruia unul a trebuie să meargă într-o parte, iar tu trebuie să mergi în altă parte (Amin), pentru că Dumnezeu aduce separare, iar separarea aduce relația cu Dumnezeu. De ce separare? Ascultați, El nu cere separare pentru că aceasta este rău și acesta este bun, nu are nimic de-a face cu aceasta. Separare înseamnă că Dumnezeu este un Dumnezeu gelos și Își dorește o relație numai cu tine. El este atât de gelos încât nu te vrea mângâiat de aceasta sau de cealaltă, de biserica aceasta, de sistemul acela sau de orice alt lucru confortabil care să stea între tine și dragostea Lui geloasă. Dacă este ceva care îți împarte concentrarea sau îți provoacă afecțiune, confort, încredere sau altceva, Dumnezeu va avea grijă ca acel lucru să se spargă cumva și te va separa pentru că este un Dumnezeu gelos, cu o dragoste geloasă, și te vrea doar pe tine. Cumva, prin toate acestea te va aduce înapoi spre mijlocul pământului promis, iar când ajungi singur, îți zici: „Mă întreb cum a ajuns viața mea în acest loc?” Și El îți spune: „Acum ridică-ți ochii și privește de la Geneza la Apocalipsa! Înainte de întemeierea lumii, cerul nou și pământul nou, totul este al tău, Eu ți-am dat totul.” Oh, laudă lui Dumnezeu! Laudă lui Dumnezeu!

Să citim din nou de la versetul 14:

„Domnul a zis lui Avram după ce s-a despărțit Lot de el: „Ridică-ți ochii și, din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus;

căci toată țara pe care o vezi ți-o dau ție și seminței tale în veac.

Îți voi face sămânța ca pulberea pământului de mare; așa că, dacă poate număra cineva pulberea pământului, și sămânța ta va putea să fie numărată.

Scoală-te, străbate țara în lung și în lat, căci ție ți-o voi da.”

Avram și-a ridicat corturile și a venit de a locuit lângă stejarii lui Mamre, care sunt lângă Hebron. Și acolo a zidit un altar Domnului.”

Dragoste geloasă! Fratele Branham spune în **Dumnezeu cere o separate totală de necredință:**

„Amintiți-vă de patriarhul Avraam. El nu a fost niciodată binecuvântat pe deplin până când nu a ascultat exact ceea ce a spus Dumnezeu, și noi nu vom fi binecuvântați niciodată, nu vom avea binecuvântările, până când nu ne supunem și facem ce a spus Dumnezeu.”

Pentru vreo cinci minute, aș vrea să fac o comparație între Nimrod și Avraam. Nimrod a adunat oamenii, dar sub dispensația lui Avraam, Avraam s-a separat de oameni. Nimrod a format un sistem de închinare; Avraam nu a avut niciun sistem de închinare. El a construit un altar pe care l-a închinat lui Dumnezeu și a plecat; nu a înființat nicio biserică pentru a reveni uneori la vechea ofertă, apoi a plecat în alt loc și a construit un alt altar. El se închina lui Dumnezeu în timp ce se mișca. Nimrod avea un sistem; Avraam nu avea un sistem. Nimrod a încercat să producă un mecanism pentru a se proteja. De ce se proteja el? Nimrod încerca să se protejeze de judecățile lui Dumnezeu, dar prin faptul că a făcut aceasta, și-a dovedit neîncrederea în Cuvântul lui Dumnezeu. Mecanismul său de protecție încerca să producă promisiunea, deoarece promisiunea a fost: „Nu vă voi mai distruge prin potop!” Astfel, eforturile lui încercau să producă un mecanism care îi va proteja, a produs Cuvântul lui Dumnezeu cum a vrut el s-o facă, pentru că nu avea încredere în Dumnezeu că o va face.

Avraam a eșuat încercând să se protejeze. Când Avraam a vrut să se protejeze, a eșuat. Astfel, a spus: „Pe mine mă vor ucide și pe tine te vor lua.” El a vrut să se protejeze singur, apoi a încercat să producă făgăduința, dar a eșuat. Dumnezeu nu va permite niciodată ca aceasta să funcționeze. Avraam a încercat să se protejeze, dar a eșuat; a încercat să producă făgăduința, dar nu a reușit, pentru că Dumnezeu a fost Cel care l-a protejat; Dumnezeu a fost Cel care a produs făgăduința, fără niciun ajutor de la Avraam.

Nimrod a depus mult efort și bani încercând să producă Cuvântul prin intelectul și înțelepciunea lui. Avraam nu a putut să facă nimic ca să producă Cuvântul; el nu a depus nici efort și nici bani, nu a trebuit să-și folosească energia, ci tot ce a trebuit să facă, a fost să-L creadă pe Dumnezeu. Când l-a crezut pe Dumnezeu și cum l-a crezut pe Dumnezeu? Este atât de important cum l-a crezut pe Dumnezeu; el l-a recunoscut când a venit în vremea lui, sub altă formă. El a recunoscut că Elohim stătea acolo, a mâncat carne și a băut lapte, iar el l-a spălat picioarele. Avraam l-a recunoscut pe Dumnezeu în expresia Sa actuală. El a dovedit că credea în Dumnezeu și tot ce trebuia să facă, era să-L creadă pe Dumnezeu, iar când l-a crezut, Dumnezeu și-a împlinit făgăduința fără niciun ajutor de la Avraam. Avraam

nu a putut să-și schimbe trupul său și nici trupul Sarei, ci Dumnezeu a făcut aceasta pe cont propriu și la timpul potrivit. Laudă lui Dumnezeu!

Nimrod credea în Dumnezeu, dar nu-L credea pe Dumnezeu pe Cuvânt, dar Avraam credea în Dumnezeu și Îl credea pe Dumnezeu, și din cauza aceasta a fost socotit neprihănit. Nimrod credea în Dumnezeu, dar a fost condamnat pentru că nu L-a crezut pe Dumnezeu. Nimrod era dușmanul lui Dumnezeu, dar Avraam era numit prietenul lui Dumnezeu. Acestea sunt două caractere din Biblie total diferite; falsul și adevărul, cele două vițe expuse din nou.

Să trecem la cartea lui Iacov, fiindcă vreau să citesc câteva versete de aici. Iacov 2.23:

„Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a socotit ca neprihănire” și el a fost numit „prietenul lui Dumnezeu”.

Vedeți, Dumnezeu făcea despărțea pentru o relație. Dumnezeu era gelos din dragoste pentru aleșii Săi, și Dumnezeu, nu altcineva, l-a numit pe Avraam, prietenul Său.

Haideți să deschidem și la Isaia 41. Dumnezeu îi vorbește lui Isaia. Să citim un singur verset. Isaia 41.8:

„Dar tu, Israele, robul Meu, Iacove, pe care te-am ales, sămânța lui Avraam, prietenul Meu.”

Prin tot ce a trecut Avraam, rătăcirile lui, despărțirile și toate celelalte, credeți că merită să fie numit prietenul lui Dumnezeu? Cred că aceasta arată ce voia Dumnezeu. Dumnezeu îl voia pe Avraam ca prieten, dorea să aibă părtășie cu el, de aceea a cerut separarea cu scopul de a avea o relație cu el. În această zi, Dumnezeu solicită separarea în scopul relației cu El.

Să ne întoarcem la Iacov. Iacov 4.4:

„Suflete preacurvare! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu.”

Cine este prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care Cuvântul lui Dumnezeu cere o separare totală de necredință, pentru că dacă vei fi prieten cu lumea, vei fi dușmanul lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu nu vrea

să fii dușmanul Lui, ci te vrea separat de lume și de lucrurile lumii, pentru că dorește să aibă o relație cu tine. Amin.

Să mergem la 1 Ioan 2.15-17:

„Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.

Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume.

Și lumea și pofta ei trec, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.”

Acum să ne întoarcem la Evanghelia lui Ioan 15.12-14: *„Aceasta este porunca Mea: Să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu.*

Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi.

Voi sunteți prietenii Mei dacă faceți ce vă poruncesc Eu.”

Isus Hristos i-a chemat pe ucenicii Săi, i-a separat și i-a atras la Sine, apoi i-a numit prietenii Săi. *„Voi sunteți prietenii Mei dacă faceți ce vă poruncesc Eu.*

Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său, ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu.

Prietenia a adus dezvăluirile pe care le-a făcut. *„Nu vă mai numesc robi, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu. Împărtășesc totul cu voi, ceea ce vă face prietenii Mei.”* Descoperirea Cuvântului aduce o intimitate mai mare cu Tatăl, Hristos Îi aduce Miresei Sale o intimitate mai mare. Nu vă mai numesc robi, pentru că v-am arătat toate lucrurile pe care Mi le-a arătat Tatăl. Astfel, acum vă numesc prieteni. De aceea, Dumnezeu vrea să ne despartă de tot, pentru că vrea să ni Se descopere, vrea să aibă o relație cu noi. Dar Diavolul încearcă să creeze în jurul nostru sisteme, astfel încât să avem confort în mijlocul grupului, lângă un om puternic, un mijlocitor spiritual. Nu este Hristos, ci un alt sistem, un alt om sau o altă formă de religie, care încearcă să rupă această unitate dintre Dumnezeu și om. Dumnezeu este gelos pentru această relație. Mai departe spune. Versetul 16:

„Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi.” Tu nu poți alege să devii prietenul lui Dumnezeu, ci Dumnezeu a ales să fie Prietenul tău. Avraam nu a putut

alege ca Dumnezeu să aibă această dragoste geloasă pentru el. El a vegheat asupra lui, l-a urmărit și l-a separat ca să-i poată aduce descoperirea moștenirii făgăduite. Dumnezeu este Cel care l-a ales pe Avraam.

Nu ucenicii l-au ales pe Isus Hristos, ci Isus Hristos i-a ales pe ei. El i-a rânduit și le-a spus tot ce l-a arătat Tatăl, așa că a schimbat relația, nu mai erau robi ci prieteni, pentru că odată cu separarea vine o intimitate mai mare. Deci, poți trece de la rob la prieten. Dar în această zi, El vrea să te treacă de la prieteni la Mireasă. Va fi nevoie de alegeri, renunțare, separare și descoperire pentru a-l face Prieten. De ce va fi nevoie pentru a fi Mireasă? De o separare totală de orice necredință.

Fratele Branham spune în mesajul **Shalom**:

„Dumnezeu este un Dumnezeu gelos. El este gelos și își dorește o Soție curată. El vrea o virgină curată; vrea să nu găsească nimic lumesc în ea, fiindcă Mireasa trebuie să fie parte din Cuvânt, din El. Noi trebuie să fim parte din Cuvânt, nu dintr-un crez; trebuie să fim parte din Cuvânt, nu dintr-o biserică; trebuie să fim parte din Mireasă, pentru că biserica este condamnată. Ea merge în întunericul de afară, dar Mireasa se ridică.”

În mesajul **Cuvântul lui Dumnezeu cere o separare totală de necredință** din anul 1964, el spune:

„Pavel era un nazireu pentru Domnul. El s-a separat de biserica lui străbună pentru Cuvântul Dumnezeului celui viu. Aaron era un nazireu pentru Domnul. El s-a separat de frații săi, ca să poarte pietrele nașterii și să fie mare preot.

Este o separare totală. Când faci pasul acesta, tu nu mai mergi înapoi în lume, nu mai ai nici o legătură cu ce face lumea, ci te separi total de ea și ești alipit numai de Dumnezeu.

Isus vine după o Mireasă, după o fecioară, după o Biserică separată total de lucrurile și grijile lumii. Ea este separată de moda acestei epoci moderne în care trăim; este separată de grijile și tradițiile bisericilor, și trăiește numai pentru Dumnezeu, iar Dumnezeu este Cuvântul.

Și așa cum soțul și soția sunt unul, Mireasa și Cuvântul devin una, pentru că Cuvântul trăiește prin Mireasă. El este acreditarea Ei; El este identificarea ei.”

În mesajul **Semnele biblice ale vremii**, din anul 1964, spune:

„Amintiți-vă. Mireasa va fi chemată, separată, umplută cu Duhul Sfânt, spălată în Sângele Mielului. Ea va sta departe de lucrurile lumii, de tot ce nu-i place Soțului ei. Ea este o fecioară curată, sfințită prin Cuvânt. Ea și Cuvântul sunt una, așa cum bărbatul și soția lui devin una prin legătura căsătoriei. Aceasta este adevărata Biserică a lui Dumnezeu.”

Dumnezeu este un Dumnezeu gelos și vrea o fecioară curată și neîntinată, o Soție curată. Și ce trebuie să facă pentru a avea o Soție de felul acesta? Trebuie să aducă o separare, trebuie s-o despartă de toate tradițiile, crezurile și doctrinele sistemelor confesionale, trebuie să rupă Babilonul din nou. Trebuie s-o separe și să o păstreze separată. Poate Ea încearcă să iasă din confesiuni, dar aduce câteva din ideile acelea, iar El le taie; păstrează câteva din acele relații, dar El le taie, și le taie și le taie. Astfel, o tot îndepărtează de toate, până când rămâne doar Ea, și peste Ea singură Își toarnă Apa și începe s-o spele cu Apa Cuvântului astfel încât să-și poată prezenta o Mireasă fără pată, fără cusur sau orice altceva.

Avraam nu putea produce nimic și Mireasa nu poate produce nimic, dar El o separă pentru El Însuși și o spală prin Cuvânt. El spune: „Dacă nu vei rămâne sub Apa acestui Cuvânt, cum vei fi spălată de petele acestor prostituate?” Nu putem face nimic. Singurul lucru pe care putem să-l facem, este să ne supunem și să ne predăm pe măsură ce ne îndepărtează. Lăsați-le să plece în timp ce ne separă, lăsați-le să plece în timp ce ne spală cu Cuvântul. Cuvântul începe să spele ideile. Lăsați-le să plece pe măsură ce Cuvântul începe să le spele; lăsați deoparte obiceiurile, pe măsură ce sunt spălate de Cuvânt. El îndepărtează lucrurile vechi care obișnuiau să stea în tine și vechiul tău fel de gândire. Lasă-le, du-te și predă-te Celui care te purifică prin Cuvântul Său. Ce face aceasta? Dragostea Lui geloasă. De ce? Ca să poată prezenta o Mireasă fără pată, zbârcitură sau orice altceva. Acum o atrage aproape de El ca să îi taie toate lucrurile și o spală cu Cuvântul, ca să prezinte o Mireasă fecioară. O atrage aproape de El și îi șoptește secrete de dragoste la ureche. El le vorbea mulțimilor în pilde, dar când rămânea cu ucenicii Săi, care erau prietenii Săi, în spatele ușilor închise, le dezvăluia ce însemnau acele pilde.

Acum, El a luat o Mireasa separată de denumiri, separată de ideile omului, și a adus-o la Sine și îi șoptește tainele din spatele tainelor. De ce? Pentru că o face Mireasa Lui minunată. Prin separare și descoperire, relația devine din ce în ce mai intimă, mai intimă și mai intimă. Nu robi, căci ei au trecut de la robi la prieteni; iar acum nu suntem prieteni, ci am trecut de la prieteni la Mireasă. Aceasta vrea

Dumnezeu și aceasta vrem și noi.

Să încheiem cu două versete din Apocalipsa. Apocalipsa 18.4:

„Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!” Și Apocalipsa 19.5-8:

„Și din scaunul de domnie a ieșit un glas care zicea: „Lăudați pe Dumnezeul nostru, toți robii Lui, voi, care vă temeți de El, mici și mari!”

Și am auzit ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: „Aleluia! Domnul Dumnezeul nostru cel Atotputernic a început să împărățească.

Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit

și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat.” (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților).”

Dumnezeu a trimis un Cuvânt ca să-Și spele Mireasa; El a trimis un Cuvânt ca să-Și îmbrace Mireasa, pentru ca Ea să fie îmbrăcată în propria Lui neprihănire. Mireasa s-a pregătit. Cum a făcut aceasta? Poartă hainele pe care tocmai le-a primit, ceea ce i-a dat Dumnezeu printr-un profet. Ea doar a îmbrăcat-o și nu adaugă și nu scoate din ea. A lăsat Cuvântul s-o spele și s-o îmbrace și s-a pregătit pentru că El este un Dumnezeu gelos. Mireasa este separată de orice. Acesta este Cuvântul; acesta este lucrul pe care îl face astăzi pentru că vrea să despartă Mireasa. De ce vrea să o despartă? De tot ce nu este Cuvântul. De ce vrea să o despartă? Pentru că trebuie să fie o Mireasă Cuvânt. Ea este spălată de Cuvântul curat, este îmbrăcată în Cuvânt și devine manifestarea Cuvântului, Cuvântul curge prin Ea. Ea devine una cu Cuvântul și devine Cuvântul. Amin. Laudă lui Dumnezeu.

Separarea aduce o intimitate mai profundă, aduce o relație. Satanei i-ar plăcea să-i convingă pe copiii lui Dumnezeu să se întoarcă într-un sistem. Tu spui: „Frate Chad, nu m-aș mai întoarce niciodată în biserica penticostală, baptistă, catolică.” Nu trebuie să mergi nicăieri pentru a fi într-un sistem, pentru că dacă îți aduci în inimă și în minte gândirea organizației și începi să te închini în biserica în care stai acum, este ca și cum te-ai închina în sistemul acela; tu ești încă sub sistem, ești sub sistemul roman. Să nu te gândești că diavolul încearcă să se lupte cu bapțiștii

sau cu metodiștii, el încearcă să tulbure Mireasa, încearcă să te ferească de spălarea Apei Cuvântului, încearcă să te împiedice să fii Mireasa virgină și fără pată, care ești chemată să fii în ceasul acesta; el încearcă să te împiedice să porți îmbrăcămintea dată de Domnul, pentru că atunci când Mireasa s-a pregătit, în ceruri se declanșează un Strigăt, un Strigăt și tunete puternice care spun: *„Lăudați pe Dumnezeu nostru! Să ne bucurăm, să ne veselim și să-l dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit!”* Tot cerul așteaptă aceasta, prieteni! În jurul Miresei este o bătălie pentru că Satan încearcă să oprească să se întâmple aceasta, dar Dumnezeu Se mișcă în modelarea, spălarea, curățarea și aducerea Miresei în această condiție, să se predea, să cedeze, să se hrănească din Cuvânt și să-L primească înăuntru. Diavolul încearcă să aducă o altă barieră pentru a opri intimitatea cu Dumnezeu, iar dacă te poate face să te gândești la un grup, te-a prins; dacă poate să te facă să te bazezi pe un predicator, te-a prins, te are. Dar când Dumnezeu vine la tine și numai la tine cu dragostea Lui geloasă, știi că vorbește cu tine și numai cu tine, știi că te iubește și că Îl iubești, știi că L-ai întâlnit pe Dumnezeu cel viu și ești în contact cu El. Amin. Atunci, orice altceva devine secundar și singurul lucru care există, este ceea ce vrea Dumnezeu. De aceea aduce separarea. Nu ca să fim o altă sectă a unei alte mișcări a sfințeniei. Nu acesta este scopul separării. Separarea nu trebuie să devină, adică nu spunem: *„Acum suntem pelerinii corecți ai unui alt fel de sfințenie pentru că ei au căzut, alt amish, alt menonit, alt Wesleyan.”* Nu de aceea face separarea. Nu ca să înceapă o nouă mișcare, un nou cod de conduită sau reguli. El te-a separat de toate acestea ca să poată avea o relație intimă cu tine, ca să-ți șoptească secretele de dragoste în urechi, astfel încât să-ți dai seama că tu ești Mireasa.

Diavolul încearcă să facă orice ca să oprească acel nivel de intimitate, dar lăudat să fie Domnul pentru că nu poate câștiga. A încercat să-l împiedice pe Avraam, dar Dumnezeu a distrus Babilonul, a rupt tot sistemul pentru a-l lua de acolo. L-a determinat să-și ia tatăl cu el, dar tatăl a murit; l-a făcut să se descurce bine și a prosperat atât de mult, dar nu a mai putut trăi alături de Lot. Ce era aceasta? Dragostea geloasă a lui Dumnezeu care voia separare, separare, separare, separare, până când a rămas singur în mijlocul pământului. Și când a rămas numai el și Dumnezeu, Dumnezeu i-a zis: *„Acum privește spre Nord, spre Sud, spre Est și spre Vest. Când Dumnezeu te aduce acolo, bate-o în mijlocul promisiunii Sale pentru această zi, doar tu și El, și îți spune: „Este a ta! Ești moștenitor împreună cu Mine. Tot ce am moștenit Eu, ai moștenit și tu. Privește înainte de întemeierea lumii, privește în mintea lui Dumnezeu; privește spre cerurile noi și pământul nou;*

privește spre Geneza și spre Apocalipsa, totul este al tău, ești moștenitor împreună cu Mine!” Laudă lui Dumnezeu!

De aceea iubim separarea, pentru că ea ne aduce în relație cu Dumnezeu. Să ne plecăm capetele și să ne rugăm.

Doamne Isuse, Îți mulțumim, Dumnezeule, pentru Cuvântul Tău, pentru că înseamnă atât de mult pentru noi, Doamne. Doamne, recunoaștem dragostea Ta geloasă pentru noi și Te rugăm, Stăpâne, vino la noi să corectezi gândirea și acțiunile noastre greșite. Nu este pedeapsă și nici răzbunare, ci este marea Ta dorință să ne ai pentru Tine. De aceea, ne-ai perturbat familiile, ne-ai perturbat prietenii, ne-ai perturbat bisericile, ai rupt sistemele și grupurile, ai rupt prietenii vechi, ai provocat conflicte familiare, probleme de muncă și multe altele, dar ai făcut toate acestea pentru că ne iubești. Nu ai făcut-o ca să ne pedepsești, ci ai făcut-o pentru răsplată, ai făcut-o în marea Ta dragoste geloasă. Ne-ai trecut prin aceste lucruri ca să ne aduci acolo unde ajungem în cele din urmă, acolo unde suntem doar Tu și noi, și ne poți arăta promisiunea.

Doamne, Te rog să aduci acea realitate la copiii Tăi, în această seară, pentru a ajunge la o înțelegere mai mare și la o intimitate mai mare. Pe măsură ce ne dezvălui Cuvântul din ce în ce mai mult, spală-ne în Cuvântul acela și ajută-ne să fim îmbrăcați în Cuvântul acela, fiindcă această Mireasă se pregătește prin harul Tău, Stăpâne, prin Sfântul Tău Duh, și tot cerul se va bucura și Îți va aduce laudă. Doamne, Te iubim și Îți mulțumim pentru tot ce faci. Noi nu avem putere sau abilități ca să producem promisiunea, dar ai promis că o vei face Tu, dacă ne încredem în Tine și putem crede Cuvântul Tău. Lasă-L să realizeze tot scopul pentru care L-ai trimis și fii cu noi.

Doamne, dacă există ceva în viețile noastre care au fost dezbrăcate, descoperă-ne acum, Doamne, dacă există ceva de care vrei să ne separăm, Te rog adu-l în atenția noastră și îl vom preda Domnului. Dezbracă această Mireasă de tot, ca să fie doar Mireasa Cuvânt, doar Cuvântul. Oh, Îți mulțumim pentru că ne șoptești secretele de dragoste în urechi, pentru că Tu nu șoptești secretele de dragoste celor care nu sunt iubita Ta, ci le păstrezi numai pentru iubita Ta. Doamne, Tu ne identifi secretele Tale de dragoste, prin împărtășire. Te iubim și Îți mulțumim pentru că faci aceasta. Îți mulțumim pentru că ne-ai iubit întâi, așa că acum Te putem iubi și noi. Doamne, Te rugăm să fii în noi, să rămâi în noi și să ai întâietate printre noi, ca să realizezi tot ce vrei să faci în această zi, prin noi, pe măsură ce ne

predăm Ție. Te rugăm să mergi cu noi când plecăm de aici. Bindecuvântează munca noastră de mâine și toate activitățile din călătoria noastră. Dumnezeule, lasă Lumina Ta să strălucească prin noi și ajută-ne să mergem pe calea pe care ai hotărât mai dinainte să mergem. Ajută-ne să Te manifestăm în această lume, pentru că Îți cerem aceasta, în Numele lui Isus Hristos. Amin.

-Amin-